neile jaggas. Ennast üksi nähhes, pahhandas poträtsik ja küssis: kes se wäike mees on, kelle ümber keik, körwad püsti peas, seiswad? — Temmale wastati: „Talambert, üks kulus öppetud mees.“ Naerdes ja öllasid nikkutades ütles temma: „sesuggune tahhab ka räkida, kel ehk kümmet rublagi taskus ei olle.“

Kus siis innimesse meel, möistus ja tarkus seisab, kas rahha-kukrus wöi peas? Ja mis üllendab tedda innimeseks, temma kallid rided wöi temma head kombed ja wisid?

Orsawitsa öis.

Miltonil, ühhe Inglis-ma laulolauljal, olli wägga illus, agga hirmus riaks naesterahwas. Kui üks tedda ühhel päwal temma illo pärrast kitis ja punnaseks rosiks nimmetas, ütles Milton, kes issi kot pimme olli: „minna temma illust ühtegi ei tea; agga temma okkad on wallusad, neid torkiwad mind iggapääw.“

Önsad on need, kes sellega rahul on, mis Jummal teeb.

Üks tallopoeg ütles: „Kui ma tahhan, siis saeab wihma.“ Kui temma käest küssiti: kuidas nenda? Wastas temma: „Ma pean Jummala tahtmist ennese tahtmisseks; siis wihma ikka saeab, kui ma tahhan.“

Ärra te lomale liga.

Makedonia kunninga Aleksandrile töi soldat eesliga laagrisse rahha. Kui esel ärrawässis, ei otsind mees mitte wemmalt, waid wöttis kuld rahha kottid ennese selga ja kandis kunninga telgi ette. Aleksander sedda jo emalt ärramärkades, läks wosto ja ütles: „Olle julge, wahwa mees! kanna need rahha kottid ennese telki! Sinna olled ni paljo wäärt, et sa sedda keik wöid enneselle piddada!“

Warri aia mööt.

Hiobi-ramatus 7 p. 2 s. on luggeda: Otsego sullane iggatseb päwa warjo,